

[Sonja Albrink]

I firkløverregeringens tid var CD med til at gøre det tilsvarende over for pensionisterne i alderen 67–69 år, og ud fra et ikke særlig indviklet overslag må det antages at have berørt betydelig flere, end der er tale om for de over 70-årige. Det er jo alene arbejdsindkomst, der er afgørende.

For nu at vende tilbage til de kedelige avisoverskrifter viste det sig heldigvis efterfølgende, at når folk fik deres skatteforhold korrekt beregnet, når alle relevante oplysninger kom på bordet, var det faktisk en kendsgerning, at langt de fleste fik et større rådighedsbeløb end tidligere. De fik altså samlet set en fordel ud af omlægningerne som følge af skattereform og bruttoficering.

Mange tilfælde gav et skævt billede, fordi man havde glemt at tage hensyn til ægtefællens indtægtsforhold, men indtægtsforholdene påvirker jo hinanden gensidigt, og det endelige resultat skal ses under ét for begge ægtefæller.

Hvad angår de uheldige virkninger for visse grupper som følge af bruttoficeringen, kan jeg kun sige, at det blev der rettet op på med lovforslag nr. L 137, som blev vedtaget i december måned – også til CD's tilfredshed.

Når disse ting er sagt, er det også på sin plads at erkende, at jo flere og jo mere indviklede regler der indføres, desto mere påkrævet er det med en ordentlig information til borgerne. Og den skal være udformet og skrevet i et sprog, der er til at forstå. Skattereform og bruttoficering oven i hinanden er en stor mundfuld, må man sige.

Tanken om bruttoficering af pensioner er ikke ny. I CD har vi beskæftiget os med den i årevis, og vi har ønsket den. Vi har ønsket den skattemæssige ligestilling af pensionister og alle andre, og vi har ønsket at blive af med den umyndiggørelse, der lå i det gamle princip. Men der er ikke noget at sige til, hvis alt det nye skaber usikkerhed og da især i de tilfælde, hvor beregningerne af folks udbetalinger har været behæftet med regulære fejl.

Den sidste måneds tid forekommer at have været fri for ramaskrig i medierne, og det må vi tage som udtryk for, at tingene er ved at falde til ro og komme i de rette folder. Det glæder vi os over i CD, for realiteten er, at de fleste pensionister har fået fordel af ændringerne, og de kan bedre end før sammenligne deres indkomstforhold med ikkepensionisters.

Jeg vil i dag også gerne understrege, hvad vi altid har sagt i CD, nemlig at pensionister er lige så forskellige som alle andre; nogle sidder godt i det med et gældfrit hus og nu også med en lavere lejeværdi og med en god, måske privat pensionsordning, mens andre ikke har andet at gøre godt med end folkepensionen og måske en lille ATP. Derfor er det nødvendigt at tage nogle hensyn, så man får en rimelig balance i tildelingen af offentlige ydelser. I alt får pensionistgruppen godt 2 mia. mere til rådighed efter skat i 1994, så jeg synes ikke, nogen er berettiget til at kritisere.

Man bør heller ikke se bort fra, at pensionisterne faktisk er den befolkningsgruppe, der i en årrække har haft den mest gunstige indkomstudvikling. Med ligestillingen får pensionisterne nu automatisk deres andel af skattelettelsen også i de kommende år, uden at Folketinget hvert år skal diskutere, hvordan der skal reguleres, og hvilke særordninger der er behov for, f.eks. som kompensation for de grønne afgifter.

I CD synes vi, at der leves op til de mål, vort parti har om, at pensionisterne skal sikres trygge og ordentlige forhold, og det mener jeg bestemt også jeg kan sige med god samvittighed har været den samlede regerings hensigt. Vi har faktisk alle gjort os umage også med at få rettet de fejl, som næsten uundgåeligt vil indsnige sig i så store omlægninger.

Hvad angår det fremsatte dagsordensforslag, har jeg allerede berørt behovet for en ordentlig information, men i tilknytning til forslaget om at forbedre rettighederne med hensyn til regulering af ydelse ved ændringer i indkomstforholdene opstår der selvfølgelig yderligere behov for information. Det er vi enige i, og i CD er vi ligeledes enige i, at det både er rimeligt og fair med disse forbedrede reguleringsmuligheder.

Bjarne Ørum (RV):

Når man ikke har stemt for skattereformen, gælder der i hvert fald to ting: For det første at have alibiet i orden og for det andet at forsøge at bevise, at flertallet tog fejl. Og ved at nærlæse forespørgslen her i dag og ved at lytte til, hvad der i det hele taget er sagt af den borgerlige opposition, kunne det tyde på, at man har øje for begge dele, men mere for det sidste end for det første.